Csokonai Vitéz Mihály:

Búcsú a magyar múzsáktól

Múzsák, akik eddig olyan jók valátok,
Hogy körűltem nyájas színnel mosolygátok;
Jó szívű, de kicsinyt használó barátok,
Kecsegtető Múzsák! már Isten hozzátok!

Ti ugyan adtatok sok olyan napokat,
Melyeken tőltöttem víg múlatságokat;
De ha meggondolom ama sok bajokat,
Néktek köszönhetem egyedűl azokat.

Vagy ti már nem vagytok ma olyan kedvesek,
Vagy az én énekim néktek nem ízesek:
Elég, hogy nem vesznek fel is a pénzesek,
Azért bizony már én más dolgot keresek.

Szeret, azt megvallom, szeret szívem kénye,
De nem vágyok lenni az ország szegénye...
Mit ér az embernek, ha van is reménye,
S azonba üressel tele az erszénye?

Tusculanum s Tibur szűlik a lelkeket,
S ha Caesar s Maecenas dajkálják ezeket;
Különben nem lehet várni oly remeket,
Mely közel érhesse Virgilt s több ilyeket.

Kimegy ám a főből minden cadentia,
Ha üres erszénnyel ír az emberfia,
S ha még azt sem kérdik, hogy van-e gázsija,
Csak szorúljon öszve a jó bagária.

Mit ér örökös hírt nyerni Iliással,
S falunként élődni tudós koldúlással?
Ha nem kérkedhetni semmi Maecenással:
Jó éjtszakát, múzsák, Fébussal s Palással!

Igaz, hogy nagy becse lehet egy babérnak,
Mely örök életet szerzett volt Homérnak:

De csakugyan úgy jó lenni ám Voltérnak,
Ha néznek ferneyi úrnak s gavallérnak.

Vagy pedig, ha sok úr, módja lévén benne,
A múzsáknak szíves áldozatot tenne,
Melyből a poéta egy kevés részt venne:
De nálunk ez a szám még nem sokra menne.

Más népek közt feles példákat találok,
Hogy mind a királyok, pápák s kardinálok,
Mind a pénzes urak annyit adtak nálok,
Amennyit nálunk sem visznek el a bálok.

De minthogy ez nálunk ausländisch portéka,
Hogy a poétának légyen ajándéka:
Sok szegény legénynek megcsökken szándéka,
S közfényű gyertyáját elrejti a véka.

Magam is ezután tivéletek tartok,
Kik élni és nemcsak verselni akartok,
Verbőczihez megyek: ti tán meg nem martok,
Kik a törvényléből moslékot habartok.

Te pedig, poézis! az egek munkája,
Apollónak mézes szájú leánykája,
Te, a szegénységnek anyja és dajkája,
Élj vígan, elszakaszt Verbőczi pennája.

Minden írásimat, melyek megmaradtak
S szűk erszényem miatt közfényt nem láthattak,
Maecenasokra is eddig nem akadtak,
Akik talán nálunk mind sírba rakattak,

Bízom az érdemes késő maradékra,
Mely több szívességgel néz a jó szándékra,
Vagy pedig nem hajtván semmi tartalékra,
Pipára raggatom és vajas fazékra